

Hans Eshuis werkt in een brandwondencentrum

“Ondanks de SPANNING moet je **RUST** **UITSTRALEN**”

Hans Eshuis (44) zou er niet van staan te kijken als hij zijn pensioen haalt in het Brandwondencentrum Groningen. “Het werk houdt veel meer in dan het wisselen van verbanden.”

“Het is hollen of stilstaan”

“**W**eet je wat de charme van dit werk is? Dat je niet weet wat er op je af gaat komen wanneer je aan een dienst begint. Eén telefoontje kan je hele planning naar de gallemiezen helpen. Dan blijkt dat er vijf pubers op Ameland een gastankje hebben laten ontploffen in een tent. Je hebt geen idee hoe erg hun verwondingen zijn, de afdeling ligt helemaal vol en de traumahelikopters stijgen al op vanaf Ameland. Moet je patiënten gaan overplaatsen of kun je daar nog wel even mee wachten? Maar een dienst kan ook rustig verlopen. Het is hollen of stilstaan hier. Dat onverwachte, dat vind ik leuk.”

Eigen operatiekamer

Wat Hans Eshuis ook leuk vindt: de afwisseling in zijn werk. Als brandwondenverpleegkundige verleent hij spoedeisende hulp en is hij onder meer betrokken bij de pre- en de post-operatieve fase (de afdeling heeft een eigen operatiekamer) en het poliklinische traject.

“Op het moment dat het mij niet meer zou raken, wordt het tijd om weg te gaan.”

Kenniscentrum

De Vereniging Samenwerkende Brandwondencentra Nederland (VSBN), in 2004 opgericht, is hét kenniscentrum op het gebied van brandwondenzorg en -onderzoek. Doel van de onderzoeksgroep is het stimuleren van de samenwerking tussen de drie brandwondencentra: Beverwijk (het Rode Kruis Ziekenhuis), Groningen (het Martini Ziekenhuis) en Rotterdam (het Maasstad Ziekenhuis).

Niet alleen de zorg, maar ook de patiëntenpopulatie is divers: van pasgeborenen bij wie de kruik heeft gelekt en jongens die met vuur hebben gespeeld tot elektriciens die een bedrijfsongeval hebben meegemaakt en psychiatrische patiënten die zichzelf in brand hebben gestoken.

Naast zijn gewone werkzaamheden is Hans bovendien nog instructeur voor rampen-oefeningen, verzorgt hij met collega's nascholingsbijeenkomsten (bijvoorbeeld voor huisartsen) en werkt hij, in dienst van de Vereniging Samenwerkende Brandwondencentra Nederland, als researchverpleegkundige.

Hartslag van 130

“Er is één groot verschil met bijvoorbeeld iemand die een auto-ongeluk krijgt en buiten bewustzijn raakt: het gros van onze patiënten maakt alles bewust mee. Het kind dat over een kaarsje heen hangt, ziet zijn eigen pyjama in de brand vliegen, het ziet zijn moeder in paniek raken en het ziet de schrik in de ogen van de ambulanceverpleegkundige.

Wanneer zo'n patiënt dan hier binnengebracht wordt, moet je – ondanks alle spanning – rust uitstralen, ook al voel je je helemaal niet zo rustig en sta je daar misschien wel met een hartslag van 130. Natuurlijk moet je weten hoe je moet handelen in acute

situaties, maar het is op dat moment vooral belangrijk rustig te blijven.

Soms verval je in routine. Dan denk je: doe niet zo moeilijk, het gaat maar om twee procent brandwonden. Maar voor die ouders is het wel hún kind dat twee procent brandwonden heeft. Op het moment dat het mij niet meer zou raken, wordt het tijd om weg te gaan.”

Oog voor de mens

Eigenlijk was het niet zijn eens zijn eerste keus om in een brandwondencentrum te gaan werken; Hans zag zichzelf veel eerder op een intensive care belanden toen hij eind jaren tachtig de inserviceopleiding tot ver-

pleegkundige volgde – “Vanwege het spektakel en de technische kant van het werk” – maar dit jaar werkt hij alweer vijftien jaar in het Brandwondencentrum Groningen en hij is nog lang niet van plan daar weg te gaan. “Je weet natuurlijk nooit wat er op je pad komt, maar ik zie me hier mijn pensioen wel halen. Naarmate ik meer ervaring opdeed, kreeg ik meer oog voor de mens. Het werk hier houdt veel meer in dan alleen het wisselen van verbanden; iemand met een EHBO-diploma kan dat waarschijnlijk net zo goed als wij. In de brandwondenzorg heb je zowel met de technische kant te maken als met de psychosociale. Voor mij is dat de ideale combinatie.”

Brandwonden: de cijfers

Elk jaar melden zich 9.600 mensen met brandwonden op de spoedeisende hulp en moeten 1.900 mensen met brandwonden worden opgenomen in een ziekenhuis. Alleen de patiënten met de ernstigste brandwonden komen in een van de drie brandwondencentra terecht die Nederland telt; per jaar zijn dat er ongeveer vijfhonderd. De meeste brandwonden (56 procent) ontstaan door contact met een hete vloeistof of damp. Patiënten die langere tijd in het ziekenhuis moeten blijven, hebben hun brandwonden meestal opgelopen door contact met vuur.

